

VENÄJÄN OPPOSITION POLIITTISET KASVOT

*Puheesta Kominternin Toimeenpanevan Komitean
Puhemiestistön ja Kansainvälisen Kontrollikomitean
yhteisessä istunnossa
syyskuun 27 p:nä 1927*

Toverit! Puhujat ovat puhuneet täällä niin hyvin ja niin perusteellisesti, että minulle on jäänyt vähän sanottavaa.

En kuullut Vuiovitshin puhetta, sillä en ollut salissa, ja ehdin kuulla vain hänen puheensa loppuosan. Tästä lopusta ymmärsin sen, että hän syyttää NKP(b):tta opportunistista, mutta itseään hän sen sijaan pitää bolshevikkina ja ryhtyy opettamaan NKP(b):lle leninismia.

Mitä siitä oikein sanoisi? Meillä puolueessa on valitettavasti jokin määrä sellaisia henkilöitä, jotka nimittävät itseään bolshevikeiksi, mutta joilla ei itse asiassa ole mitään yhteistä leninismin kanssa. Mielestäni myöskin Vuiovitsh kuuluu sellaisiin henkilöihin. Kun sellaiset henkilöt ryhtyvät opettamaan NKP(b):lle leninismia, niin on helppo ymmärtää, mitä siitä voi syntyä. Mielestäni Vuiovitshin arvosteluun ei kannata vastata.

Muistui mieleeni eräs saksalaista runoilijaa Heineä koskeva pieni tapaus. Sallikaa minun kertoa tuo

tapaus. Niiden erilaisten arvostelijain joukossa, jotka esiintyivät lehdistössä Heineä vastaan, oli muuan erittäin huono-onninen ja melko lahjaton kirjallisuuskriitikko, nimeltään Auffenberg. Tämän kirjailijan peruspiirteenä oli se, että hän herkeämättä „arvosteli“ ja ahdisteli häikäilemättä Heineä arvosteluillaan lehdistössä. Heine ei nähtävästi pitänyt tarpeellisena vastata tähän „arvosteluun“ ja oli itsepintaisesti vaiti. Se ihmetytti Heinen ystäviä, ja nämä kääntyivät hänen puoleensa kirjeellä: kuinka se on oikeastaan käsiteltävä, että kirjailija Auffenberg on kirjoittanut suuren määrän arvostelevia kirjoituksia Heineä vastaan, mutta Heine ei pidä tarpeellisena vastata. Heinen oli pakko vastata. Mitä hän sanoi vastaukseksi ystäviensä kirjelmään? Heine vastasi lehdistössä parilla sanalla: „kirjailija Auffenbergia minä en tunne; hän on kai jotain samantapaista kuin Darlencour, jota en myöskään tunne“.

Muuntaen Heinen sanoja venäläiset bolshevikit voisivat sanoa Vuiovitshin kriittisistä harrastuksista: „emme tunne ketään bolshevikki Vuiovitshia, hän on kai jotain samantapaista kuin Ali-Baba, jota emme myöskään tunne“.

Trotskista ja oppositiosta. Opposition pahin onnettomuus on se, ettei se ymmärrä niitä asioita, joista se täällä jaarittelee. Puheessaan Trotski puhui politiikasta Kiinassa. Mutta hän ei halua tunnustaa sitä, ettei oppositiolla ole ollut mitään linjaa, mitään politiikkaa Kiinan kysymyksessä. Heillä on ollut hoi-pertelua, paikallaan polkemista, poukkoilua puolesta toiseen, mutta mitään linjaa ei oppositiolla ole ollut. Meillä on ollut kiistaa kolmesta kysymyksestä Kiinaan

nähdessä: kysymyksessä kommunistien osallistumisesta Kuomintangiin, Neuvostoja koskevassa kysymyksessä ja kysymyksessä Kiinan vallankumouksen luonteesta. Kaikissa näissä kysymyksissä oppositio on joutunut vararikkoon, koska sillä ei ole ollut mitään linjaa.

Kysymys Kuomintangiin osallistumisesta. Huhtikuussa 1926, s.o. kuukauden kuluttua Kominternin Toimeenpanevan Komitean VI täysistunnon jälkeen, jossa tehtiin päätös kommunistien osallistumisesta Kuomintangiin, oppositio vaati kommunistien pikaista eroamista Kuomintangista. Minkä tähden? Sen tähden, että Tshangkaishekin ensimmäisen rynnistyksen (maaliskuu 1926) peloittamana oppositio vaati itse asiassa mukautumista Tshangkaishekiin, se halusi vetää kommunistit pois vallankumouksellisten voimain mittelistä Kiinassa.

Mutta muodollisesti oppositio perusteli Kuomintangista eroamisen vaatimustaan sillä, että kommunistit eivät voi osallistua porvarillis-vallankumouksellisiin järjestöihin, jollaiseksi Kuomintang on ehdottomasti katsottava. Ja vuoden kuluttua siitä, huhtikuussa 1927, oppositio jo vaati kommunistien osallistumista Uhanin Kuomintangiin. Miksi? Millä perusteella? Vai oliko Kuomintang lakannut vuonna 1927 olemasta porvarillinen järjestö? Missä siinä on linja, edes linjan varjo?

Kysymys Neuvostoista. Siinäkään ei oppositiolla ole ollut määrättyä linjaa. Opposition eräs osa vaati huhtikuussa 1927 Neuvostojen pikaista perustamista Kiinassa Kuomintangin kukistamiseksi Uhanissa (Trotski). Samaan aikaan opposition toinen osa vaati myöskin pikaista Neuvostojen perustamista, mutta jo

Kuomintangin tukemiseksi Uhanissa eikä sen kukistamiseksi (Zinovjev). Tätä heillä nimitetään linjaksi! Ja tällöin kumpikin opposition osa, sekä Trotski että Zinovjev, vaatien Neuvostojen perustamista, vaati samalla myöskin kommunistien osallistumista Kuomintangiin, kommunistien osallistumista hallitsevaan puolueeseen. Ota sitten selvä! Muodostaa Neuvostoja ja vaatia samalla kommunistien osallistumista hallitsevaan puolueeseen, s.o. Kuomintangiin,— se on niin suuri järjettömyys, mikä ei synnykään jokaiselta. Ja tätä sanotaan linjaksi!

Kysymys Kiinan vallankumouksen luonteesta. Komintern on ollut ja on edelleen sitä mieltä, että vallankumouksen perustana Kiinassa nykykaudella on talonpoikainen agraarivallankumous. Entä mikä on opposition kanta tässä suhteessa? Sillä ei ole yleensä ollut koskaan määrättyä kantaa tässä suhteessa. Milloin se uskotteli, ettei Kiinassa voi olla agraarivallankumousta, koska siellä ei yleensä ole feodalismia; milloin se taas sanoi, että Kiinassa on agraarivallankumous mahdollinen ja välttämätön, vaikka se ei tunnustanutkaan feodaalisilla jätteillä olevan vakavaa merkitystä Kiinassa, ja tällöin oli mahdotonta ymmärtää, mistä agraarivallankumous siinä tapauksessa saattoi ilmestyä; milloin se taas uskotteli, ettei Kiinan vallankumouksessa ole tärkeintä agraarivallankumous, vaan vallankumous tulliautonomian puolesta. Ota sitten selvä!

Sellainen on opposition niin sanottu „linja“ Kiinan vallankumousta koskevissa kiistakysymyksissä.

Se ei ole linja, vaan paikallaan polkemista, sekasotkua, täydellistä linjan puuttumista.

Ja moiset henkilöt tohtivat ryhtyä arvostelemaan Kominternin leniniläistä kantaa! Eikö se olekin naurettavaa, toverit?

Trotski puhui täällä vallankumouksellisesta liikkeestä Kuangtungissa, Ho Lunin ja Je Tinin sotajoukoista, syyttäen meitä siitä, että me muka muodostamme siellä uutta Kuomintangia tämän liikkeen johtoon. En ryhdy kumoamaan tätä juorua, jonka Trotski on tuulesta temmannut. Haluan vain sanoa, että koko tämä etelän vallankumouksellinen liike, Je Tinin ja Ho Lunin joukkojen lähtö Uhanista, niiden eteneminen Kuangtungiin, niiden yhtyminen vallankumoukselliseen talonpoikaisliikkeeseen j.n.e.,— haluan sanoa, että kaikki tämä on pantu alulle Kiinan kommunistisen puolueen aloitteesta. Tietääkö Trotski sen? Hänen pitää se tietää, jos hän yleensä jotakin tietää.

Kuka tulee johtamaan tätä liikettä, jos tämä liike saavuttaa menestystä, jos vallankumouksen uusi nousu Kiinassa tulee tosiasiaksi? Tietysti Neuvostot. Kun ennen, Kuomintangin kukoistuksen kaudella, ei ollut suotuisia olosuhteita viipymättömälle Neuvostojen muodostamiselle, niin nyt, kun kuomintangilaiset ovat häpäisseet itsensä ja pilanneet maineensa yhteyksillään vastavallankumoukseen,— nyt Neuvostot voivat, jos liike saa menestystä, muodostua ja ne todella muodostuvat siksi perusvoimaksi, joka on yhdistävä ympärilleen Kiinan työläiset ja talonpojat. Entä kuka tulee johtamaan Neuvostoja? Tietysti kommunistit. Mutta kommunistit eivät tule enää osallistumaan Kuomintangiin, jos vallankumouksellinen Kuomintang vielä kerran astuu näyttämölle. Vain hölmöt voivat sovittaa yhteen Neuvostojen olemassaolon ja kommu-

nistien osallistumisen mahdollisuuden Kuomintangpuolueeseen. Näiden toisiinsa soveltumattomien ilmiöiden yhteensovittaminen merkitsee sitä, ettei ymmärretä Neuvostojen luonnetta ja tarkoitusta.

Samaa on sanottava myöskin Englantilais-Venäläistä komiteaa koskevassa kysymyksessä. Siinäkin me näemme saman hoipertelun ja linjan puuttumisen oppositiolla. Ensin oppositio oli haltioitunut Englantilais-Venäläisen komitean johdosta. Se jopa väitti, että Englantilais-Venäläinen komitea on keino, jolla voidaan „tehdä reformismi vaarattomaksi Euroopassa“ (Zinovjev), unohtaen nähtävästi sen, että Englantilais-Venäläisen komitean englantilainen osa on kokoonpantu juuri reformisteista.

Sitten kun oppositio lopultakin huomasi, että Purcell ja hänen ystävänsä ovatkin reformisteja, se joutui ihastuksesta pettymyksen valtaan, enemmänkin — se vajosi epätoivoon ja vaati viipymätöntä suhteiden katkaisemista muka keinona kaataa nurin Pääneuvosto, käsittämättä sitä, ettei Pääneuvostoa voida Moskovasta käsin kukistaa. Yhdestä typeryydestä toiseen — sellaista on ollut opposition niin sanottu „linja“ Englantilais-Venäläistä komiteaa koskevassa kysymyksessä.

Trotski ei pysty käsittämään sitä, että kun asiat ovat kypsyneet suhteiden katkaisemiseen saakka, niin peruskysymyksenä ei ole itse suhteiden katkaisu sellaisenaan, vaan se kysymys, josta suhteiden katkaiseminen johtuu, se ajatus, mitä suhteiden katkaisemisella tahdotaan osoittaa. Mitä ajatusta jo tapahtunut suhteiden katkaiseminen osoittaa? Sodan uhkan ajatusta, sitä ajatusta, että on välttämättä taisteltava

sodan vaaraa vastaan. Kuka voisi kieltää, että juuri tämä ajatus on nykyisin aikamme pääkysymyksenä koko Euroopassa? Mutta tästä seuraa, että juuri tässä tärkeimmässä kysymyksessä oli saatava työläisjoukot vastakkain Pääneuvoston petturuuden kanssa, niin kuin me teimmekin. Se tosiasia, että Pääneuvoston oli pakko ottaa itselleen aloite ja vihat päälleen suhteiden katkeamisesta uuden sodan uhatessa,— tämä tosiasia paljastaa paremmin kuin mikään muu työläisjoukkojen silmissä Pääneuvoston petturimaisen ja sosialii-imperialistisen „luonteen“ pääkysymyksessä, sotakysymyksessä. Mutta oppositio uskottelee, että olisi ollut parempi, jos me olisimme ottaneet itsellemme aloitteenteon ja vihat päällemme suhteiden katkeamisesta!

Ja tuota he nimittävät linjaksi! Ja nämä sotkeutuneet henkilöt tohtivat ryhtyä arvostelemaan Kominternin leniniläistä kantaa! Eikö se olekin naurettavaa, toverit?

Vieläkin hullummin ovat opposition asiat meidän puoluettamme koskevassa kysymyksessä, kysymyksessä NKP(b):sta. Trotski ei ymmärrä meidän puoluettamme. Hänellä ei ole oikeata käsitystä puolueestamme. Hän suhtautuu puolueeseemme samaten kuin aatelismies alhaisoon tai kuten byrokraatti alamaisiinsa. Muuten hän ei väittäisi, että miljoonapuolueessa, NKP(b):ssa, jotkut yksilöt, yksityiset johtajat, voivat muka „kaapata“ vallan, „anastaa“ vallan käsiinsä. Vallan „kaappaaminen“ miljoonapuolueessa, joka on tehnyt kolme vallankumousta ja joka järkyttää nykyään maailman imperialismin perustuksia,— sellaisiin järjettömyksiin on Trotski puheissaan mennyt!

Onko valta yleensä „kaapattavissa“ miljoonapuolueessa, joka on vallankumouksellisten perinteiden läpitunkema? Minkä tähden Trotskin ei siinä tapauksessa ole onnistunut „kaapata“ valtaa puolueessa, kii- vetä johtoon puolueessa? Miten se on selitettävissä? Vai eikö Trotskillä ole halua ja tahtoa johtaa? Vai eikö se ole tosiasia, että Trotski on jo enemmän kuin kaksi vuosikymmentä taistellut bolshevikkeja vastaan johtoasemasta puolueessa? Minkä tähden hänen ei ole onnistunut „kaapata“ valtaa puolueessa? Vai onko hän vähäpätöisempi puhuja kuin puolueemme nykyiset johtajat? Eiköhän ole oikeammin sanoa, että puhujana Trotski on korkeammalla kuin monet puolueemme nykyisistä johtajista? Miten siinä tapauksessa on selitettävissä se, että Trotski, suuresta puhujataidostaan huolimatta, johtamishalustaan huolimatta, kyvykkyydestään huolimatta tuli heitetyksi pois suuren puolueen johdosta, jota puoluetta nimitetään NKP(b):ksi? Trotski on taipuvainen selittämään tämän siten, että meidän puolueemme on hänen mielestään vain äänestävä lammaslauma, joka menee sokeasti puolueen Keskuskomitean mukana. Mutta niin voivat puolueestamme puhua vain henkilöt, jotka halveksivat sitä ja pitivät sitä roskaväkenä. Se on raihnaan puolueylimyksen käsityskanta puolueesta, jota hän pitää vain äänestävänä lammaslaumana. Se on merkki siitä, että Trotski on kadottanut puolueisuustunnon, kadottanut kyvyn nähdä ne todelliset syyt, miksi puolue suhtautuu opposition epäluottamuksella.

Todellakin, mistä johtuu, että NKP(b) suhtautuu opposition täydellä epäluottamuksella? Se johtuu siitä, että opposition aikomuksena oli vaihtaa leninismi

trotskilaisuuteen, täydentää leninismiä trotskilaisuudella, „parantaa“ leninismiä trotskilaisuudella. Mutta puolue haluaa pysyä uskollisena leninismille, puolueessa olevien raihnaiden ylimysten kaikista ja kaikenlaisista juonitteluista huolimatta. Siinä juuri onkin syvin syy, miksi puolue, joka on tehnyt kolme vallankumousta, on katsonut tarpeelliseksi kääntää selkensä Trotskille ja yleensä koko oppositiolle.

Ja sillä tavalla puolue menettelee kaikkien „johtajien“ ja „johtomiesten“ kanssa, jotka aikovat maalata leninismiin trotskilaisuuden tai jonkin muun lajin opportunistimin väreihin.

Kuvatessaan puoluettamme äänestäväksi lammaslaumaksi Trotski halveksii NKP(b):n puoluejoukkoja. Mitä ihmettelemistä siinä on, jos puolue puolestaan vastaa siihen halveksumisella ja osoittamalla Trotskille täydellistä epäluottamusta?

Yhtä kehnosti ovat opposition asiat myöskin kysymyksessä puolueessamme vallitsevasta järjestyksestä. Trotski kuvaa asian sellaiseksi, että nykyinen järjestys puolueessa, johon koko oppositio on kyllästynyt, on muka jotakin periaatteellisesti aivan toista verrattuna siihen järjestykseen puolueessa, mikä saatettiin voimaan Leninin aikana. Hän haluaa kuvata asian sellaiseksi, ettei hän vastusta sitä järjestystä, minkä Lenin saattoi voimaan X edustajakokouksen jälkeen, ja että oikeastaan hän käy taistelua nykyistä järjestystä vastaan puolueessa, jolla hänen mielestään ei ole mitään yhteistä Leninin säätämän järjestyksen kanssa.

Minä väitän, että Trotski puhuu tässä suoranaista valhetta.

Minä väitän, että nykyinen järjestys puolueessa ilmentää täsmälleen sitä samaa järjestystä, mikä puolueessa saatettiin voimaan Leninin aikana, puolueemme X ja XI edustajakokouksen aikana.

Minä väitän, että Trotski käy taistelua sitä puolueen leniniläistä järjestystä vastaan, joka saatettiin voimaan Leninin aikana ja Leninin johdolla.

Minä väitän, että trotskilaisten taistelu leniniläistä järjestystä vastaan puolueessa alkoi jo Leninin aikana, että trotskilaisten nykyinen taistelu on jatkoa sille taistelulle puolueessa vallitsevaa järjestystä vastaan, jota he kävivät jo Leninin aikana.

Mille perusteille tämä järjestys rakentuu? Sille, että noudattaen puolueen sisäistä demokratiaa ja sallien epäkohtien ja virheiden asiallisen arvostelun puolueessa ei kuitenkaan sallita minkäänlaista ryhmäkuntaisuutta ja että kaikenlainen ryhmäkuntaisuus hävitetään puolueesta erottamisen uhalla.

Milloin tämä tällainen järjestys puolueessa saatettiin voimaan? Puolueemme X ja XI edustajakokouksessa, s.o. Leninin eläessä.

Minä väitän, että Trotski ja oppositio käyvät taistelua juuri tätä järjestystä vastaan puolueessa.

Meillä on olemassa sellainen asiakirja kuin „46:n ilmoitus“, jonka ovat allekirjoittaneet sellaiset trotskilaiset kuin Pjatakov, Preobrazhenski, Serebrjakov, Aljski ynnä muut ja jossa sanotaan suoraan, että puolueessa X edustajakokouksen jälkeen voimaan saatettu järjestys on jo aikansa elänyt ja käynyt puolueelle sietämättömäksi.

Mitä nämä ihmiset vaativat? He vaativat ryhmäkuntien sallimista puolueessa ja X edustajakokouksen

tekemän vastaavan päätöksen peruuttamista. Se tapahtui vuonna 1923. Minä sanon, että Trotski oli kokonaan ja täysin solidaarinen „46:n“ mielipiteen kanssa taistellen sitä järjestystä vastaan puolueessa, mikä oli saatettu voimaan X edustajakokouksen jälkeen. Sieltä saakka juontaa alkunsa trotskilaisten taistelu leniniläistä järjestystä vastaan puolueessa. (Trotski: „Minä en puhunut X edustajakokouksesta. Te seipitätte omianne.“) Trotski ei voi olla tietämättä sitä, että minä voin sen todistaa asiakirjoilla. Nuo asiakirjat ovat tallella, minä jaan ne tovereille, ja silloin käy selville, kumpi meistä puhuu perättömiä*.

Minä väitän, että „46:n ilmoituksen“ allekirjoittaneet trotskilaiset kävivät jo Leninin aikana taistelua leniniläistä järjestystä vastaan puolueessa.

Minä väitän, että Trotski on koko ajan tukenut tätä taistelua leniniläistä järjestystä vastaan innoittaen ja sysäten eteenpäin oppositiota.

* „K. I.:n“ toimituksen huomautus. Lokakuun 3 p:nä toveri Stalin toimitti Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean Politsiiteeristölle Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemieshistön ja Kansainvälisen Kontrollikomitean yhteisen istunnon pöytäkirjaan liitettäväksi asiakirjatodisteet, joihin hän vetosi puheessaan, nimittäin:

1) Otteen Pjatakovin, Preobrazhenskin, Serebrjakovin, Aljskin y.m. allekirjoittamasta „46:n ilmoituksesta“ (päivätty lokakuun 15 p:nä 1923), jossa sanotaan:

„Puolueen sisällä syntynyt järjestys on kerrassaan sietämätön. Se tappaa puolueen omatoiminnallisuuden asettaen puolueen tilalle valikoimalla muodostetun virkamieskoneiston, joka toimii moitteettomasti normaaliaikoina, mutta joka tulee kiertämättä kompas-telemaan kriisitilanteissa ja joka uhkaa osoittautua kokonaan kelvottomaksi lähestyvien vakavien tapahtumien edessä. Muodostunut tilanne johtuu siitä, että X edustajakokouksen jälkeen

Minä väitän, että Trotskin nykyinen taistelu puolueessamme vallitsevaa järjestystä vastaan on sen leniniläisvastaisen taistelun jatkamista, josta edellä juuri puhuin.

Kysymys trotskilaisten illegaalisesta puoluevastaisesta kirjapainosta. Trotski on rakentanut kirjallisesti laatimansa puheen siten, että hän ei kunnolleen edes kosketellut kysymystä illegaalisesta kirjapainosta, ollen nähtävästi sitä mieltä, ettei hän ole velvollinen koskettelemaan sellaisia „pikku seikkoja“ kuin trotskilaisten illegaalista puoluevastaista kirjapainoa. Se ei ollut syytetyn puhe, vaan opposition julkilausuma, joka oppositio tekee syytöksiä Kominternia ja NKP(b):tta vastaan. Ja kuitenkin on selvää, että kysymys trotskilaisten illegaalisesta puoluevastaisesta kirjapainosta paljastaa täydellisesti ja kokonaan sekä Trotskin että hänen kannattajansa oppositiosta puoluekantaisuuden vihollisiksi, proletariaatin asian pirstoiksi ja hajoittajiksi.

puolueessa objektiivisesti muodostunut ryhmädiktatuurin järjestys on jo aikansa elänyt“.

2) Otteen Trotskin lausunnosta Keskuskomitealle ja Keskuskontrollikomitealle (lokakuun 8 piltä 1923), jossa sanotaan:

„Se järjestys, joka pääpiirteissään muodostui jo ennen XII edustajakokousta ja joka on sen jälkeen saanut lopullisen vahvistuksensa ja muotonsa, on paljon kauempana työväendemokratiaista kuin sotakommunismin kaikkein ankarimpienkaan kausien aikainen järjestys“.

Näiden otteiden selitykseksi on sanottava, että ennen XII edustajakokousta meillä oli XI edustajakokous (keväällä 1922) ja X edustajakokous (keväällä 1921), joita johti Lenin ja joiden päätöslauselmissa määriteltiin se samainen järjestys puolueessa, jota vastaan esiintyvät sekä „46:n ilmoitus“ (trotskilaiset) että edellämainittu Trotskin lausunto.

Todellakin, Trotskin mielestä oppositio on oikeassa ja sen tähden sillä on oikeus järjestellä omia illegaalisia kirjapainojaan.

Mutta NKP(b):ssa on Trotskin ryhmän lisäksi muitakin oppositioryhmiä: „työläisoppositio“, sapronovilaiset j.n.e. Jokainen näistä pienistä ryhmistä katsoo olevansa oikeassa. Jos mentäisiin Trotskin jälkiä, niin olisi sallittava, että jokaisella näistä ryhmistä on oikeus järjestää omia illegaalisia kirjapainojaan. Oletakaamme, että ne todella järjestävät omia illegaalisia kirjapainojaan eikä puolue käy taistelua tätä pahetta vastaan,— niin mitä silloin puolueesta jää jällelle?

Mitä se merkitsisi, jos kaikkien ja kaikenlaisten puolueessa olevien ryhmittymien sallittaisiin pitää illegaalisia kirjapainoja? Se merkitsisi useampien keskusten sallimista puolueessa, joilla olisi omat „ohjelmansa“, omat „platformunsa“, omat „linjansa“. Mitä sitten jäisi jällelle puolueemme rautaisesta kurista, jota Lenin piti proletariaatin diktatuurin perustana? Onko sellainen kuri mahdollinen, ellei ole yhtenäistä, yhtä johtavaa keskusta? Käsittääkö Trotski, minkälaiseen suohon hän joutuu puolustaessaan oppositioryhmittymien oikeutta järjestää illegaalisia puoluevastaisia kirjapainoja?

Kysymys bonapartismista. Tässä kysymyksessä oppositio osoittaa täydellisen tietämättömyytensä. Syyttäessään puolueemme valtavaa enemmistöä bonapartismirytyksistä Trotski osoittaa siten täydellisen tietämättömyytensä ja sen, ettei hän ymmärrä bonapartisin juuria.

Mitä on bonapartismi? Bonapartismi on yritys pakottaa enemmistö väkivallan avulla alistumaan

vähemmistön tahtoon. Bonapartismi on vähemmistön väkivaltaista vallan anastamista puolueessa tai maassa enemmistöä vastaan. Mutta kun NKP(b):n Keskuskomitean linjan kannalla olevat ovat valtavana enemmistönä sekä puolueessa että Neuvostoissa, niin kuinka voidaan puhua sellaista pötyä, että enemmistö yrittää muka väkivaltaisesti pakottaa itsensä alistumaan omaan tahtoonsa? Milloin historiassa on tapahtunut sellaista, että enemmistö olisi väkivaltaisesti pakottanut itsensä alistumaan omaan tahtoonsa? Kuka muu kuin järkensä menettänyt voi uskoa tuollaista aivan mahdotonta asiaa mahdolliseksi?

Eikö se ole tosiasia, että NKP(b):n Keskuskomitean linjan kannalla olevat muodostavat valtavan enemmistön sekä puolueessa että maassa? Eikö se ole tosiasia, että oppositio muodostaa pienen mitättömän koplan? Se on käsitettävissä, että puolueemme enemmistö pakottaa vähemmistön, s.o. opposition, alistumaan tahtoonsa. Ja se on aivan oikeutettua, kun tämä sana otetaan puolueen kannalta. Mutta kuinka voidaan käsittää sellaista, että enemmistö pakottaisi itsensä alistumaan omaan tahtoonsa, ja vieläpä väkipakolla? Mistä bonapartismista tässä voi olla kysymys? Eiköhän ole oikeammin sanoa, että vähemmistön, s.o. opposition, keskuudessa saattaa ilmaantua pyrkimystä pakottaa enemmistö alistumaan tahtoonsa? Jos sellaisia pyrkimyksiä ilmaantuisi, niin siinä ei olisi mitään ihmeteltävää, sillä vähemmistöllä, s.o. trotskilaisella oppositiolla, ei nyt ole muita mahdollisuuksia johdon valtaamiseen kuin väkivalta enemmistöön nähden. Niin että jos puhutaan bonapartismista, niin etsiköön Trotski ehdokkaita Bonaparteiksi oman ryhmänsä keskuudesta.

Pari sanaa rappeutumisesta ja thermidorilaisuudesta. En ryhdy tässä analysoimaan niitä typeriä ja moukkamaisia syytöksiä muka rappeutumisesta ja thermidorilaisuudesta, joita oppositiolaiset toisinaan esittävät puoluetta vastaan. En rupea analysoimaan niitä, koska ne eivät ansaitse analysoimista. Haluaisin ottaa kysymyksen puhtaasti käytännölliseltä kannalta.

Olettakaamme hetkiseksi, että trotskilainen oppositio edustaa todella vallankumouksellista politiikkaa eikä sosialidemokraattista poikkeamaa, — mistä sitten johtuu, että kaikki rappeutuneet ja puolueesta sekä Kominternista karkoitettut opportunistiset ainekset ryhmittyvät trotskilaisen opposition ympärille löytäen siellä itselleen turvapaikan ja suojan?

Mistä johtuu, että Ruth Fischer ja Maslov, Scholem ja Urbans, jotka on karkoitettu Kominternista ja Saksan kommunistisesta puolueesta rappeutuneina ja luopioaineiksina, saavat juuri trotskilaisen opposition taholta suojan ja ystävällisen vastaanoton?

Mistä johtuu, että sellaiset opportunistiset ja todella rappeutuneet henkilöt kuin Souvarine ja Rosmer Ranskassa, Ossovski ja Dashkovski Neuvostoliitossa löytävät itselleen turvapaikan juuri trotskilaisen opposition suojassa?

Voidaanko sanoa sattumaksi sitä tosiasiaa, että Komintern ja NKP(b) erottavat joukostaan näitä rappeutuneita ja todella thermidorilaismielisiä henkilöitä, mutta Trotski ja Zinovjev ottavat heidät avosylin vastaan antaen heille turvan ja suojeluksen?

Eivätkö nämä tosiasiat todista sitä, että trotskilaisen opposition „vallankumoukselliset“ fraasit jäävät

fraaseiksi, mutta todellisuudessa oppositio on rappeutuneiden aineiden kokoontumispaikka?

Eikö kaikki tämä todistakin sitä, että trotskilainen oppositio on rappeutumisen ja thermidorilaisuuden pesä ja levittäjä?

Joka tapauksessa meillä, NKP(b):ssa, on yksi ainoa ryhmä, joka kokoaa ympärilleen kaikkia ja kaikenkarvaisia veijareita, Maslovin ja Ruth Fischerin, Souvarine'in ja Ossovskin tapaisia veijareita. Tämä ryhmä on Trotskin ryhmä.

Sellaiset, toverit, ovat pääpiirteissään opposition poliittiset kasvot.

Entä mikä on johtopäätös, kysytte te?

On vain yksi johtopäätös. Oppositio on sotkeutunut niin pahasti, se on ajanut itsensä niin pahasti umpikujaan, ulospääsemättömään umpikujaan, että se on nyt joutunut valinnan eteen: joko Komintern ja NKP(b) tahi Maslov, Ruth Fischer ja illegaaliseen puoluevastaiseen kirjapainoon pesiytyneet luopiot.

Ei voida iän kaiken häilyä näiden kahden leirin välillä. On jo aika tehdä valinta. Joko Kominternin ja NKP(b):n mukana, ja silloin on taisteltava Maslovia ja Ruth Fischeriä vastaan, kaikkia ja kaikenkarvaisia luopioita vastaan. Tahi NKP(b):tta ja Kominternia vastaan, ja silloin — terve menoa Maslovin ja Ruth Fischerin ryhmään, kaikkien luopioiden ja rappeutuneiden, kaikenlaisten Shtsherbakovien ja muiden lurjusten joukkoon. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)